

Ἡ πάλη ἐναντίον τῶν συμβιβασμῶν (Β΄ Κορ. 6,16-7,1) (Καραβιδόπουλος Ἰωάννης Καθηγητής Πανεπιστημίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Β΄ Κορ. 6,16-7,1

Τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς, ἀπό τήν Β΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή τοῦ Ἀπ. Παύλου, εἶναι σέ νεοελληνική μετάφραση τό ἀκόλουθο:

«Άδελφοί, μπορεί νά υπάρχουν στόν ἴδιο τόπο ὁ ναός τοῦ Θεοῦ καί ὁ ναός τῶν εἰδώλων; Ἔσεῖς εἶστε ναός τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε: Θά κατοικήσω ἀνάμεσά τους καί θά πορεύομαι μαζί τους. Θά εἶμαι Θεός τους, κι αὐτοί θά εἶναι λαός μου. Γι' αὐτό λέει ὁ Κύριος: Φύγετε μακριά ἀπ' αὐτούς καί ξεχωρίστε. Μήν ἀγγίζετε ἀκάθαρτο πράγμα, κι ἐγώ θά σᾶς δεχτώ. Θά εἶμαι γιά σᾶς ὁ Πατέρας, κι ἐσεῖς θά εἶστε γιοί καί θυγατέρες μου, λέει ἀκόμα ὁ παντοκράτορας Κύριος. Ἀφοῦ λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε αὐτές τίς ὑποσχέσεις, ἄς καθαρίσουμε τούς ἑαυτούς μας ἀπό καθετί πού μολύνει τό σῶμα καί τήν ψυχή. Ἵς ζήσουμε μία ἅγια ζωή μέ φόβο Θεοῦ» (Β΄ Κορ. 6,16-7,1).

Τά λόγια αὐτά ἀπευθύνονται στούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, γιά τούς ὁποίους ἡ χριστιανική ιδιότητα συνοδευόταν ἀπό ὀρισμένες βασικές θυσίες μέσα στήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς. Δέν ἦταν π.χ. αὐτονόητο ὅτι μποροῦσε κανείς νά ἀσπασθεῖ τόν Χριστιανισμό καί παράλληλα νά ἐξακολουθεῖ νά μετέχει στήν κοινωνική ζωή τῆς πόλης του, ἢ νά προάγεται ἐπαγγελματικά, χωρίς ἡ χριστιανική ιδιότητά του νά τοῦ στέκεται ἐμπόδιο. Ἐπειτα, ὑπῆρχαν καί τά λεγόμενα «εἰδωλόθυτα», ὑπολείμματα δηλαδή κρεάτων ἀπό ζῶα θυσιασμένα στούς εἰδωλολατρικούς θεούς πού προσφερόταν σέ συνεστίαση. Ἦταν δυνατό νά λάβει μέρος ὁ χριστιανός σέ μία τέτοια ἐκδήλωση; Ἀλλά καί ἦταν εὐκόλο νά ἀρνηθεῖ τή συμμετοχή του στούς συγγενεῖς ἢ φίλους πού τόν καλοῦσαν; Κι ἂν ὁ προσκαλῶν ἦταν ὁ ἐργοδότης του, ἦταν τόσο αὐτονόητο γιά τόν νέο χριστιανό νά ἀρνηθεῖ θέτοντας σέ κίνδυνο τή

θέση του; Τό πρόβλημα σέ μᾶς σήμερα φαίνεται λιγότερο ὀξύ, τότε ὅμως ἦταν ἓνα καυτό ὑπαρξιακό καί πρακτικό πρόβλημα.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Παύλου εἶναι αὐστηρή: Ὅπως τό φῶς δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τό σκοτάδι, ἔτσι καί ὁ χριστιανικός Θεός δέν ἔχει μέ τά εἴδωλα. Ἡ ἀλήθεια δέν μπορεῖ νά συνυπάρχει μέ τό ψέμα. Ἐκείνη ὁδηγεῖ στή ζωή, αὐτό στόν θάνατο. Τά ἀσυμβίβαστα δέν συνταιριάζονται παρά μέ ζημιά πάντοτε γιά τίς συνειδήσεις. Καί ὅμως πολλές φορές, ἰδίως σήμερα, φιμώνεται ἡ βαθύτερη διαμαρτυρία τῆς συνειδήσεως, κι ὁ συμβιβασμός γίνεται αὐτονόητη πραγματικότητα γιά τήν ὁποία κανείς δέν ἀνησυχεῖ. Θυσιάζονται ἰδανικά καί ἰδεολογίες γιά τήν ἐπίτευξη οἰκονομικῆς καί ἐπαγγελματικῆς ἀνόδου, γιά τήν ἐξασφάλιση μιᾶς κοινωνικῆς θέσης, γιά τήν τακτοποίηση γενικά μέσα στή ζωή. Ὅσο κι ἂν δέν εἶναι ἀρεστό νά τό ὁμολογοῦμε, ὁ συμβιβασμός μέ τίς διάφορες καταστάσεις τῆς ζωῆς παρατηρεῖται σέ μεγάλη κλίμακα, πολλές φορές μάλιστα εἶναι καί ἀναπόφευκτος. Κι ἄς μή νομίσει κανείς ὅτι αὐτό γίνεται πάντοτε συνειδητά καί σχεδιασμένα. Μπορεῖ νά παρεκκλίνει κανείς σέ μία γεμάτη συμβιβασμούς συμπεριφορά χωρίς νά τό καταλάβει, ἀνεπαίσθητα, μέ εὐσεβῆ καμιά φορά προσχήματα. Ἡ συνήθεια στόν χριστιανισμό ὑπάρχει κίνδυνος νά μεταφέρει τόν χριστιανό ἀπό τήν οὐσία στόν τύπο, ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἀγάπης στό γράμμα τοῦ Νόμου. Πάνω ὅμως ἀπό τή συνήθεια βρίσκεται ἡ συνειδητή συμπεριφορά, ἡ ὀλοκληρωτική προσκόλληση στόν Θεό μακριά ἀπό συμβιβασμούς καί ψεύτικη ἱκανοποίηση τῆς συνειδήσεως, μακριά ἀπό προσκόλληση σέ εἴδωλα.

Τό μήνυμα τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Κορινθίους ἀποτελεῖ μία ἀφυπνιστική φωνή πρὸς τὸν χριστιανό κάθε ἐποχῆς, φωνή ἐναντίον τοῦ εὐκόλου συμβιβασμοῦ, τῆς «δίψυχης» συμπεριφορᾶς, τῆς ἀπαράδεκτης προσαρμοστικότητας. Ὁ πιστός δέν ζεῖ βέβαια ἐκτός τόπου καί χρόνου, καί δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τίς ἐλκυστικές δυνάμεις τῆς ζωῆς. Ὡς ναός ὅμως τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ δέν πρέπει νά ἐπιτρέψει στὸν ἑαυτό του τὴ φθορά καί τὴ συμμετοχὴ του σὲ ναοὺς εἰδώλων. Ἡ ζωὴ του εἶναι μία πάλη σκληρὴ καί συνεχῆς, ἕνας ἀγώνας ἐναντίον τῶν ἀντιθέτων πρὸς τὰ ἰδανικά τοῦ δυνάμεων. Ἀλλὰ συγχρόνως καί ἀγώνας ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του, πού χωρὶς νά τό καταλάβει, μέ εὐλόγες δικαιολογίες καί μέ φαινομενικά ὀρθές καί λογικὲς ἐνέργειες προσαρμόζει τὸν Χριστιανισμό στὰ μέτρα του, δημιουργώντας μία ἐπιφανειακὴ ἱκανοποίηση τῆς συνειδήσεώς του. Ἡ ἀφυπνιστικὴ φωνὴ τοῦ Παύλου συνίσταται στό ξεσκεπάσμα τοῦ ἑαυτοῦ μας, στὴν τοποθέτησή του μπροστὰ στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά συνυπάρχει μέ τό ψέμα τῆς κοινωνικῆς συμβατικότητας, μέ τὴν ὑποκρισία καί τὸν συμβιβασμό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὀδυνηρὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀδύνη γεννιέται ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ πού δέν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ βιολογικοῦ τερματισμοῦ της,

Πηγή: agiazoni.gr